

**Mammas gosse :
Skottårs-kärlekstragedi i två
avdelningar**

Haglöf, Karl,

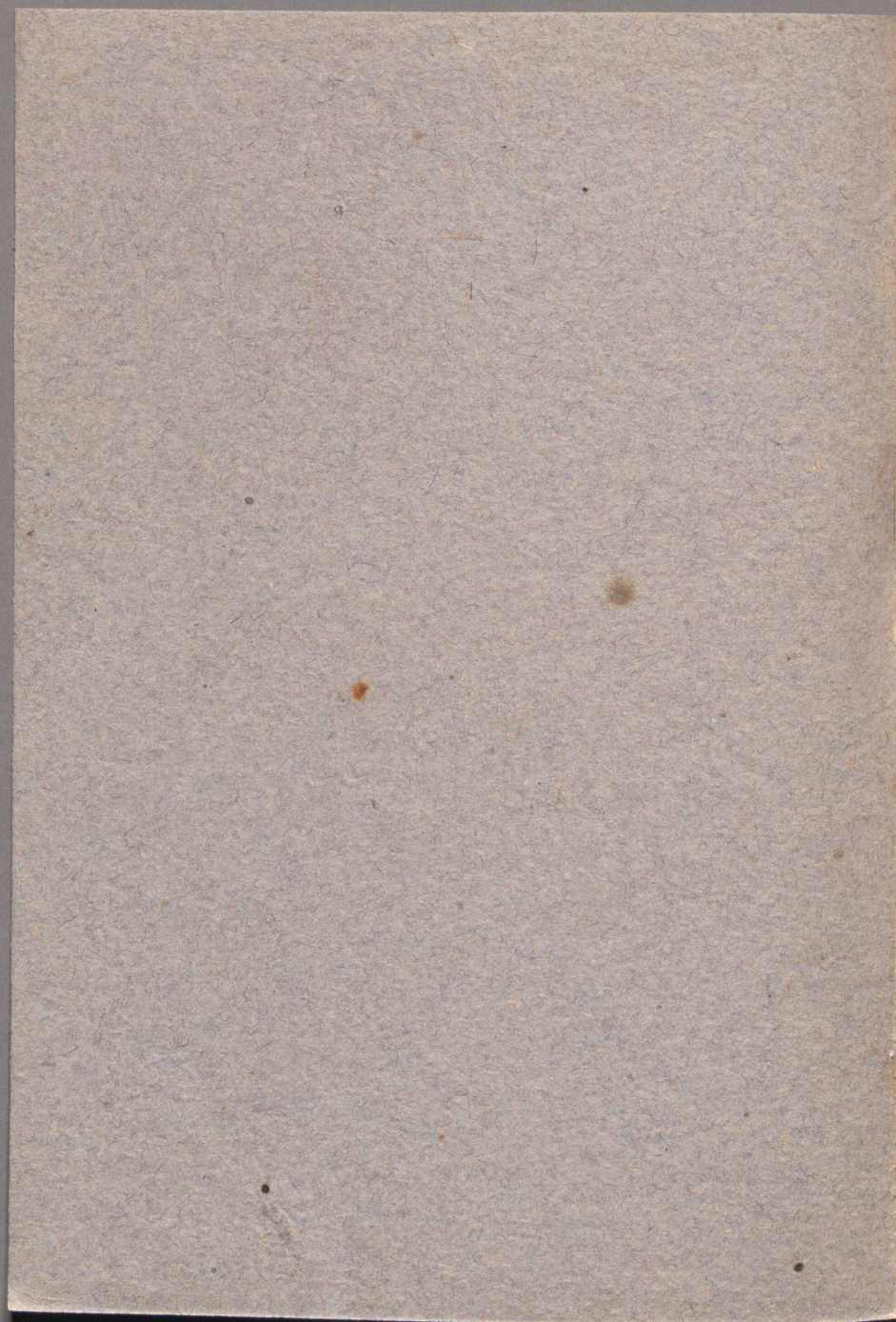
81 F a B

HAGLÖF

MAMMAS GOSSE

1924

Vin. lo.
Dram
(100)

SKOTTÅRSPJÄS FÖR AMATÖRER

MAMMAS GOSSE

SKOTTÅRS-KÄRLEKSTRAGEDI
I TVÅ AVDELNINGAR

af *H. S. Haglöf*

SPÉLAS AV 5 DAMER OCH 4 HERRAR

PRIS 60 ÖRE

FÖRLAG:
K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE

PERSONER:

ARNE GREK, pantlånare
BRITA, Greks hustru
CALLE, Greks son
DINA, tvätterska
ELIN, bondflicka
ANNA, köksa
GRETA, änka
HÖRNER, präst
JANSSON, äldre herre

MASKERING:

Arne Grek: Grått hår, ovårdad peruk, vardagsklädd, stora grova skor

Brita: Mycket slamsigt klädd, stor näsa, glasögon. Är mycket halt samt sned i kroppen.

Calle: Omodernt klädd, mustascher.

Dina: Enkelt klädd, vid inkomsten klädd i dammkofta och ljnst förkläde.

Elin och Greta: Resdräkt.

Anna: Klädd som köksa, tunnt klädd, barhuvad, vitt förkläde.

Hörner: Bonjour och prästkrage.

Jansson: Chaufförklädd, stora polisonger.

FÖRSTA AVDELNINGEN.

Scenen, föga tilltalande. En soffa, två bord, tre stolar, en klocka på ena väggen, trasig spegel å andra väggen. Kläder hänga å en spik, därbredvid handdukar. På bordet längst fram, rakdon och spegel. Calle sitter och rakar sig. Tvålar in sig, rakar och grinar illa samt klagar över sin fars dåliga rakkniv. Torkar av den på en ren tidning.

CALLE (sedan han rakat sig och ställt rakdonen på ett annat bord): Tja, vart jag just mycket bättre av det där. (Speglar sig i rakspegeln och gör grimaser.) Dålig kniv simpel tvål och kallt vatten. Nog är väl rakningen ändå ett såbla jobb. Nu får jag väl sätta på mig litet och gå efter posten. Brev har jag nog inte, och inte får vi väl Stockholmstidningen i dag heller, för när vi läser ihop två stycken, både Holmbergs och vi och hämtar henne var sin dag, då får man två den ena dagen och ingen den andra. Få se, vi få ju Triumfbågen och Allers i dag, mer får vi väl inte. (Tar på sig galoscher och går ut.)

BRITA (kommer in): Har Calle gått ut? (Går och snokar). Hör du far, (talar inåt andra rummet) kom får du se.

GREK (kommer in): Vad skall jag få se?

BRITA: Har inte Calle torkat av rakkniven på nyaste tidningen. Man skall då vara med på var fläck. Aldrig nån' reson. Jag har ju inte läst ut följetongen än, jag börja lite i morse men så kom Märta och då duger dä inte att läsa följetonger, va då likt dä.

GREK: Ja, du skulle lärt pojken nå bättre seder. Du ser att när han är ute i arbete, då kan han stå i, då brås han på far sin, när han kommer in är han en äkta slarv, då brås han på dej. Har du nånsin nån reson i huset? Aldrig få vi maten på rätt tid, aldrig stökar du ihop inne, aldrig bär du ut kläderna

utan dom får hänga inne, och lika eländig ser du ut själv. Aldrig några ordentliga kläder och lika både helg och söcken. Känner du igen dej?

BRITA: Du är lik alla karar. Du vill *bara* häckla på mej för allt du kan hitta på. Har du inte nå mer att räkna upp? Inte ställer jag ihop redskapen som du lämnar huller om buller ute på gården, inte sopar jag ihop i stallet om dagarna, inte lagar jag gamla skaklar så att dä ser ut som folk när du kör i åkern, inte ser hästen ut att blivit ryktad på månadstal, för att jag inte gör dä, och själv ser du ut som en fårskalle bara för att jag inte klär dej, vill du veta mer!

GREK: Dä hör inte hit.

BRITA: Du är frisk och färdig, du har pojken till hjälp och borde hinna med allt möjligt. Jag är halt och skröplig, men behövde inte vara dä, om du ville kosta på mej nån läkarvård för den här eländiga gikten. På tal om kläder, så får jag ju aldrig ett rött öre av dej te nå kläder, och ändå menar du att jag skall vara snyggt klädd. Hör du inte själv att du är dum?

GREK: Te å resonera med fruntimmer å få dom att ta reson, se dä ä då aldrig värt. Stackars den tös som blir sonhustru här i gården, den tycker ag synd om.

BRITA: Du tycka synd om ett fruntimmer — — Aldrig! Varför tycker du inte synd om mej så gärna? På tal om fruntimmer — — —, vore dä en dag för tidigt att Calle skaffa sig en hustru, innan jag alldeles släpar ut mej?

GREK: Apperpå dä, inte kunde dä väl vara Calle som har annons i tidningen, jag tror den står i den här (vecklar upp tidningen och räcker den åt gumman som läser). En grabb, som tröttnat vid ungarlivet, söker sig en huslig och snäll följeslagerska genom livet. Den som reflekterar torde insända fotografi och adress till »Glada Calle», adress — — — här anges närma-

ste poststation — — — för närmare bekantskap. Skämt undanbedes. (Talar). Jo, jo, jag törs närapå svära på att dä ä han.

Calle (kommer in): Jag hade 2 brev på posten . . (Vecklar ut ena brevet, varvid ett fotografi faller på golvet, utan att Calle märker det. Brita tar upp det och synar det medan Calle läser tyst. Lämnar det sedan med en betydelsefull nick till Grek. Calle är för upptagen av sin läsning att märka det.)

CALLE: Jag har roat mig med att sända in en friarannons i — — — tidning och jag fick medsamma svar från två stycken. Den ena skriver så här (läser): Som jag såg Eder annons i — — — tidning ber jag att få upplysa att jag är ledig när som helst. Är van vid hushållsgöromål och ladugård, har god hälsa och gott lynne. Som jag är väl lokaliserad i — — — och gissar mig till att Glada Calle inte kan vara någon annan än Calle Grek, tittar jag in snarast. Tro inte därför att jag inte är i stånd att få en fästman — — — tvärtom — — — men då jag alltid har sett upp till Eder såsom den raraste av alla gossar och då jag därtill förstår att Ni väl behöver en följeslagerska genom livet och som det därtill är flickornas år i år, hoppas jag att Ni inte tar illa upp att jag tittar in. Högaktningsfullt Dina Z.

FAR och MOR (i korus): Nu snöar det Calle. Nu börjar det ljusna.

GREK: Känner du igen Dina?

BRITA: Tänk om du finge en sån fästmö Calle.

CALLE: Åhja, nog känner jag henne — — — men — — — . Nu läser jag det andra brevet (vecklar upp det och läser): Jag såg annonsen i — — — tidning. Jag har en faster i byn — — — och henne telefonerade jag till och frågade om hon kände någon Calle i närheten. Hon svarade att alla Callar där-omkring hade fästmör, så när som Calle Grek. Men se den Calle hade också en mor som inte kunde vara bra att ha till svärmor. Jag måste ändå ha en

svärmor, jag som andra, och vad det beträffar, klarar jag mig nog. Om jag ändå skulle resa ditut, hoppas jag att Ni ej tar illa upp. Det är ju bäst att se sig för. Min förlovning blev uppslagen och jag har ingenting emot att försöka min tur under skottåret. Jag kommer personligen snart nog. Annars blir jag väl för sen. Eder tillgivna Elin Brysk.

BRITA: Vad är det där för slammertacka? Kan nån förstå vad hon menar för faster i — — — by? Kan hon mena Petréns-mor, då är hon väl ett hår av hin, likasom hon själv. Såna kvinnfolk kommer aldrig in i det här huset. (Arget) Nej aldrig i mitt ruttna liv.

CALLE: Det går nästan kalla rysningar genom kroppen. Den sista säger också att hon räknar ut att då är jag som står under annonsen. Annacka att jag satte ut en del av namnet. I alla fall är då väl bäst att få se dem i synen. Kanske att vi få nog, bara vi får se en skymt av dem.

GREK: Ja, se, dej för Calle, så att du ej får en rackarkäring, dä säger jag, jag vet vad det vill säga, jag . . .

BRITA: Är du framme nu igen? Hör du far, gav du grisarna och hönsen något att äta? Nu går du genast ut med skulorna och ställer till så att då blir rättvist delat åt dom alla. Du ska ha i två nävar mjöl, gör du då, då?

GREK: Ja-a. Kom, få se om då ä i ordning. (Båda gå ut.)

CALLE (ögnar igenom brevet än en gång. Under tiden går gubben in i ena dörren och ut genom den andra med en sölig hink. Kan tända sin pipa och kasta tändstickan på golvet och trampa ut branden. Reser sig): Jag kan just undra hur det här slutar. Här är då då så slarvigt ordnat så då skulle va fan om nån av dom skulle komma in här, som då nu ser ut. (Tar en kvast och sopar golvet, river ner kläderna, vänder fram en ren handduk och ordnar

stolarna). Dä blir väl alltid nå bättre. (Det knackar på dörren).

CALLE: Stig in. Jag får främmande så här dags.

DINA (räcker fram handen och hälsar): God dag!

Namnet är Dina i fall du inte känner igen mig, det var jag som svarade på annonsen. Undrar om jag gick rätt. Ni är väl den som skrivit annonsen, va!

CALLE: Hm, annonsen. Ja, får gå för dä då. Jag heter Calle Grek egentligen. Dä va roligt att träffa dej en gång till på livets vädjobana. Var god och gör dig hemmastadd. (Tar av henne ytterkläderna). Sitt ner här! (Tar fram en stol. Båda sätta sig) (Här må ej begås det felet att stolarna — som ofta är fallet sättas långt bak, ty då skymmes man bort, och ej heller hörs samtalet av publiken. Alltid långt fram, och alltid med ögonen vända åtminstone snett framåt, ej bortåt. Båda betrakta nyfiket varandra).

DINA: Jag får be om ursäkt för att jag kom hit. Jag gick annars in bara för att hälsa på dej, vi är ju gamla bekanta sedan vi gingo i skolan för fröken — — Du gick i högre, och jag gick i lägre.

CALLE: Ja, nog kommer jag ihåg dej. Du var bra te räkna å skriva, elak som du var.

DINA: Nu är jag bra mycket snällare, ser du. Ja, *elaka* pojkar, tål jag int nu heller. Hur är det annars med dej, Calle.

CALLE: Åjo, inget fel. Jag tänkte skoja upp mej med flickorna, å därför satte jag in annonsen. Ja, dä förstäss, lyckas dä, så lyckas dä. Är du ogift än du också?

DINA: Åh bevars, nog hinner man gifta sej, men jag tänkte jag som du, lyckas dä, så lyckas dä. Men se, en ordentlig kar ska man ha, varom inte får dä allt vara. Du tycks ha blivit en bussig pojck, fast du var en kanalje du också när du gick i skolan. Jag minns — — — och — — — (här flikas in kända namn) ni va allt ena ljusa gossar. Tänk va ni slogs.

CALLE: Dä va på den tiden det. En annan sak blir det när dä gäller vackra flickor, dom slår man ej.

DINA: Fattas bara dä också. Kanske ändå, om du blir gift. Du är väl förstås nykterhetskarl, kanske dom är nån smula bättre.

CALLE: Ja, för all del. Hade jag en gumma så — — —. Inte må du tro att jag gjorde som far och mor inte. (Britta skjuter upp dörren och gluttar) Tänk va mor skulle bli glad om jag finge en fästmö? Har du lust?

BRITA (som kommer inrusande): Stopp du, Calle, va ä dä för en i ordningen. Är dä den sista? Du ska veta att jag vill ha ett ord med i laget, när det gäller dej, som alltid har varit mammans lille gosse. Är det hon, då blir hon inte länge härinne. (Båda stiga upp och se rädlösa ut). Är dä Elin, eller vad hon hette? Svara Calle! (Britta mönstrar Dina).

CALLE: Va mor kan väsnas. Det här är en ordentlig flicka, dä tycker jag du skulle se. Vi ha gått i skolan i — — — — tillsammans. Kan inte vi få göra upp den här saken? Ni är då så dum så.

GREK (kommer in): Jaså, nappa dä så snart? Är dä den sista, då ska du ta henne, för se Britta behöver en som har skinn på näsan. Skrev int du sista brevet. (Vänd till Dina).

CALLE: Ni far, kommer med frågor så dä ä skam åt dä. Sista brevet — — —. Vet hon om ni sett något brev alls. I alla fall ser ni väl att det stämmer med porträttet ni knöck och såg på.

GREK: Ja visst, ja. Hör du Calle, tag den andra.

DINA: Hör ni gott folk. Jag har hört och sett nog. Är dä far och mor som jag skall göra upp med, då Calle — — —. Ursäktat att jag kom, när jag ställer till med sånt bråk. Har du Calle ingenting att säga till om! Dä är bäst att fara härifrån med samma. (Tar på sig kläderna i fullt humör, blickar illa åt de gamla och går): Adjö, Calle.

CALLE: Så där kan ni ställa till. En sån bra flicka får man leta efter. Vet ni inte att man brukar säga: den första, bästa — — —. Vad skulle ni göra härinne just nu? Är dä inte min sak om jag skaffar mej en fästmö, va!

BRITTA: Jo, men du kan väl tala oss gamla till. Vi ha sett bra mycket mer av världen än du min lilla gosse.

CALLE. Men nå vidare te vett har ni inte fått. Är dä reson att ställa till sånt bråk i ogjort väder. Jag får väl ta den andra, för se hon är dä troligen ruter i, och dä behövs i den här gården. När hon kommer, tiger ni. (Båda gå flata ut). Jag får väl titta i tidningen ett tag. (Tar tidningen och börjar läsa. Tittar ut). Nu kommer bestämt den andra. Få se, vad i herrans namn dä kan bli med den där. Hon går fort, dän där är dä kläm i, dä ser jag. (Det knackar). Stig på! (Elin kommer in och ser sig omkring, lägger handskarna på bordet och går fram emot Calle.)

ELIN: God dag! Jag vet ej om jag gick rätt, men jag såg en annons från en som kallade sig Glada Calle, är det ni det?

CALLE: Alldeles riktigt, ja. Annars heter jag Calle Grek (tar henne i hand). Var så god och sitt ned.

ELIN: Jag är väl inte så sittsjuk heller. Tack för dä i alla fall. Mitt namn är Elin Jansson från — — —. Jag gick rätt i alla fall. Jag ville titta hit, få se — — —. Är dä så svårt att få en fästmö, så att Ni måste anlita tidningarna? Va ä dä då för fel? Är ni många i hushållet, så ingen vågar sig hit?

CALLE: Bara far och mor och jag, så ha vi en hund och en katt som också höra till hushållet.

ELIN: Ni kan inte skälla själva, så att ni slippa ha hund. Dä kostar te ha hund också. Mat ska dom ha, och hundskatt skall det vara. En annan sak är dä med kattor, dom lever av råttor, dom. Men dä va inte om kattor och hundar vi skulle språka. Jag

kom med bil och han väntar härute. Jag fick tag i en som heter — — — som skjutsar.

CALLE: Dä var hyggligt av er att komma häråt, för se att brevväxla med en som man aldrig har sett, dä är lite kvistigt ibland. Ni skall ha tack för brevet till att börja med. Jo, dä ä på dä viset att jag hört flere stycken som har fått sig en fjälla genom annonser och då tyckte jag att det inte vore dumt att försöka sin lycka. Fröken Jansson har varit förlovad förut, såg jag, så att då är väl det bästa av kärleken förgånget och jag får väl på sin höjd lite av det som fastnat efter kanterna, i edert hjärta. Kan ni verkligen älska mer än en gång?

ELIN: Älska, jag har aldrig älskat, jag tänkte ta honom för att han var rik, men nå sådant gör jag aldrig om mera. Nu vill jag ha en man med karaktär. Det beror nu på om ni har en fast karaktär och om ni är sådan att jag tror ni blir snäll emot eder gumm. Bondfolk är vi ju båda två, så att i det fallet passa vi ihop. Behöver ni mej i gården?

CALLE: Ja, dä är vad vi gör. Mamma är litet skräslig och har svårt för att klara sig. Vi äro annars bara far och jag.

ELIN: Har ni telefon?

CALLE: Nej, men vi kan skaffa.

ELIN: Har ni egen bil? Ni hade inget bilgarage, såg jag.

CALLE: Inte dä heller.

ELIN: Inte dä, annars har ju alla människor en sådan. Vattenledning och elektriskt lyse, har ni väl.

CALLE: Lyse ha vi som ni ser, men vattnet ta vi i brunnen.

ELIN: Bär ni in vattnet i ladugården och dä ska naturligtvis kvinnfolken göra, va!

CALLE: Nej, dä gör far och jag. Vi ha också inte mer än fyra kor, två kalvar och två grisar.

ELIN: Ja, dä kan vara lagom nog dä för ett någorlunda fruntimmer. Var har ni sängkammarn, då?

CALLE: Nu ligger far och mor i kammaren här (pekar åt fonddörren) men blir jag gift får väl dom flytta ut i bryggstugan, vi ha den till bagarstuga också. Det här rummet ha vi till finrum eller sal. (Hon ser sig förfärad omkring).

ELIN: Skall detta vara saln? Stor var den inte.

CALLE: Ett bo är gott fast det är litet, fast tvänne getter endast och torvtäckt sal man äger, säger *Havamal*.

ELIN: Håvamål, heter den. Prenumererar ni på Idun och Allers och Allt för alla?

CALLE: Jag har köpt lösnummer någon gång. (Ropar åt fonden): Far! Nu ha vi Elin här.

GREK (kommer in): Jaså, du Calle, är hon här också, mönstrar henne noga. Det där är allt en bussig flicka, det ser jag. (Vänd till henne): En bättre kar än Calle, kan du aldrig få. Han kan köra, han kan slöjda, han kan mjölka korna. Jag vet int vad han kan, allt.

ELIN: Ja, dä är en sån karl jag vill ha. Ni har inget piano, eller orgel?

GREK: Bevare dej människa, bönderna ha väl ingen tid att slösa bort på musik och dans. Ni får väl steppa och jazza i ladugården, tänker jag. Musiken sörjer fäll mor för.

ELIN: Vad menar ni far efter för musik. Är hon bra att sjunga?

CALLE: Var inte dum nu igen, far. Mor bryr vi oss inte om.

(Brita skjuter upp dörren och lyssnar en stund). Hon har ingen talan om vi komma överens.

BRITA (kommer fram): Jaså, mor har ingen talan. Är dä reson, tocket? (Försmädligt). Mor har ingen talan, hm. Jag undrar just vem som skall fram när det gäller. Dä ä väl ändå jag som bestämmer var skåpet ska stå. Ynklingar. (Elakt). Mor har ingen

talans. (Vänd till Elin): Var är du ifrån, då? Du ser då inte ut som folk heller, aldeles som en annan tåma. Du passar inte nå i den här gården. Här ska vi ha folk som kan utträtta nå.

ELIN: Va då beträffar klarar jag mig nog. Vi ha större jordbruk och mera att sköta än ni, och ändå har då gått. Nu när bror min Ernst gifte sej, nu vill jag inte vara hemma längre. Mor hon lever ju hon också, och går och grinar upp sej men se då — — — ja käringar är käringar.

BRITTA: Nu har jag hört nog. Vill du ha ett riktigt troll i gården? Ta då Elin.

GREK: Gud bevare oss för tvänne troll, ett är Gudi nog. Men ta Elin du, Calle, då behövs gry i den här gården.

ELIN: Jag har aldrig gett mej för en käring förr, och aldrig kommer jag att göra då härefter heller.

BRITTA: Ha, ha, ha, oppnosig är du, men vänta bara.

JANSON, (chauffören kommer in, hälsande med honnör): Fröken har väl inte händelsevis tid att fara tillbaka, för jag skall vara i stan senast klockan halv åtta, för då skall jag skjutsa prästen till ett bröllop.

ELIN: Jo, jag kommer strax. (Går åt dörren). Nå raskt i vändningarna. Skall jag, eller skall jag inte? Min adress är annars Ludvika. Ska ni tänka på saken.

CALLE: Vi kanske får göra då. Jag har snart mina vägar däråt å då så — — — . Tack snälla Elin för titten. (Elin tackar och går, med en grym blick på Britta).

BRITTA: Var då där nånting te å ha för en tocken en som dej? Frågte hon inte efter telefon, bil, orgel och vattenledning, å Gud vet allt. År då bondfasoner sådant. Herre Gud sån ungdom då finns nu för tiden.

CALLE: Vette fan hur man ska göra. Den första var nog den bästa, men hon aktar sig nog för att komma hit igen. Den andra, Elin, hade stora pre-

tentioner så — — — här blir väl för trångt åt henne. Jag får väl gå ut ett slag medan jag funderar. (Går ut).

BRITA: Är då fasoner på folk, tocket där?

GREK: Om du kunde hålla käften på dej, nog finge Calle en fästmö. Var nu beskedlig och tig om du får höra å se främmande kvinnfolk här. Låt Calle sköta det där själv. Tyst, det kommer folk, nu blir det bäst att tockna där som du och jag går ut. Nu säger jag som sanningen är om du inte håller mun, om ett nytt flax kommer hit, så Gud nåde dej. Nu är mitt tålmod slut. Jag slår käften ur led på dej nästa gång du lägger dej i Calles kärleksaffärer. (Stampar foten i golvet). Och jag *kommer* att hålla ord.

RIDÅ.

ANDRA AVDELNINGEN.

(Brita och Grek äro inne. Scenen är densamma. Grek kan vara i skjortärmarna).

BRITA: Nu skall jag ha fem kronor av dej, för se jag ska sätta upp en väv och då kostar varpen minst fem kronor. Då va rätt då, ett kilo kaffe och ett kilo såpa måste jag ock ha, du får ge mej tio kronor jämt.

GREK: I går fick du aderton kronor till fläsk och mjöl, i dag ska du ha tio, i morgon ska du väl ha tjugufem te vettbullar och kraftfoder. Va ska du hitta på i övermorgon. Jo, skor, hattar, kappor, socker och kryddor. Du ruinerar mej. Du vet väl att jag inte får in nå pengar.

BRITA: Laga så du får då, fårskalle du å. Jag äter väl inte upp pengarna, men för övrigt om du gjorde nå, så tjänte du nå. Då vore lagom att flytta ifrån dej.

(Det knackar på dörren, pastor Hörner kommer värdigt in bugar djupt och hälsar).

PASTORN: Jag kommer på tjänstens vägnar, hitbeordrad av Edra grannar, att söka stifta fred mellan er två, makar.

BRITA: Ocken har då varit framme med sej, tala om pastorn. Då ä fasligt va folk kan springa med rall och rackartyg. Här är det ingen osämja i det här huset. Vi ha fäll aldrig grälat och var söndag gå vi i kyrkan. Sist om söndan tog vi ju nattvarden också. Här är inget fel.

GREK: Saken är den, att Brita är full i fan ibland, å då ger jag henne svar på tal. Men se grälar, då gör vi aldrig.

PASTORN: Se gott folk, äktenskapet är av Gud själv stiftat, heliga äro dess förbindelser, och heliga dess ändamål. Man och hustru böra alltid älska varandra och överse med varandras fel och brister. En god äkta maka är en gåva av himmelen, och den som det ej blivit förunnat att smaka äktenskapets sötma, för honom är livet som en öde öken.

BRITA: Ja, om inte kararne vore, ja då vill säga, om dom vore som pastorn, tänk sånt paradiset skulle vara på jorden. Tänk när Adam och Eva voro i paradiset, vilket härligt liv. Då va allt bra olika då och nu.

GREK: Nej då ä alldeles lika. Hade kvinnan inte varit dum då, som nu, så hade vi allt haft då på helt annan vis. Allt vad vi få lida här i världen, är för kvinnan.

PASTORN: Grek skall vara rättvis. Ormen vände sig till det svagare könet, och Eva föll för frestelsen. Han använder sig än i dag av samma taktik, först kommer han med fagra ord och löften, sedan kommer frestelsen. Då mina vänner gäller det att ha vår himmelske fader i hägen. För varje morgon bör man bedja en stilla bön och be om ståndaktighet inför allt det onda som finns i denna världen.

GREK: Nu ha vi det. Käringen tiger inte så

lång stund så att jag hinner göra en bön. Än kin-
kar hon över det ena, än över det andra.

BRITA: Är du bättre du? Vore inte du ett sånt
kräk till karl, å pastorn hör väl själv att han är ore-
sonlig, så vore vårt hem en fridens boning likasom
paradiset.

GREK. Då blir aldrig fred i det här huset, så
länge Brita lever. Hon har lovat att älska mig i nöd
och lust, eller hur Brita, lova du inte ut då när vi
gifte oss, men ormen viskade i ditt öra, försök att
ta herravälde över din man, så får du styra och ställa
bäst du vill i hela ditt liv.

PASTORN: Jag ber eder, rannsaka edra hjärtan.
Genom ömsesidig eftergift och överseende skall säkert
Guds frid uppfylla bådas sinnen. Edra hjärtan skall
uppfyllas av den heliga ande, allt det som förut stått
hindrande i vägen för eder äktenskapliga lycka, skall
när ni börjar ett nytt liv, bringa eder en mycket lyck-
lig sammanvaro.

BRITA: Tror pastorn på det där själv? Pastorn
som aldrig varit gift vet inte vad då vill säga att som
då står i bibeln, löna ondt med gott. Men nog skall
jag försöka.

GREK: Jag tror inte då lönar sig att tala väl vid
dej. Jag får för resten inte ett ord emellan.

PASTORN: Båda äro ni hederliga människor,
tror jag. När ett allvarligt uppsåt att äktenskapet
än en gång skall bliva gott och lyckligt, tänk på att
ni lovat att älska varandra i nöd och lust, och när
jag nästa gång kommer in i detta hus, tror jag för-
visso att här är en sann fridens boning. Lycka till
Grek och fru. Adjö, gott folk. (Går).

GREK: Ja var folk du, så ska jag vara folk. Pas-
torn talade nog förståndigt han. (Britta stannar inne.
Gubben går ut. Greta kommer in med en schal svept om sig,
hälsar på Brita, men ser generad ut).

GRETA: Jaså, mor själv är inne. Än pojken då,
är han borta?

BRITA: Ja han gick ut, men han kommer väl snart in. Sitt ner och språka så länge.

GRETA: Ja tack, men jag skall snart gå. Jag tycker dä ä så långsamt nu för tiden, så jag vet inte vad jag skall ta mej till. Han gick bort min gubbe.

BRITA: Ja, så ung, och ändå måste man följa, när döden kommer.

GRETA: Faster har väl bra hon, som har gubben sin i behåll. Man sätter inte så stort värde på dom förrän efteråt. Hå hå, ja ja, dä är så. Väl att jag inga barn har, då vore man mer fästad. Emellertid, har Calle fått någon fästmö, än?

BRITA: Nej, såvida han inte får någon nu när dä är skottår. Han kommer sig aldrig för med några fruntimmer. Nog behövede jag hjälp mer än väl, men vad frågar han efter dä?

GRETA: Dä är väl inte värt att jag gör mej till, förstår jag. Ungt vill ha ungt, dä vet vi nog.

BRITA: Ja se dä vore nånting dä, om du ville bli människa åt honom. Hör du Greta, är du mä på dä, så inte mej emot. Gör dä du.

GRETA: Jag gick just in för att höra om dä vore något hopp, men, var dä likt dä?

BRITA (tittar ut): Han är hemma nu. (Calle kommer in, och hälsar på Greta). Nu Calle, nu slipper du fundera vem du skall ha till fästmö.

CALLE: Hur så, har Greta någon att bjuda ut?

BRITA: Jo jo men, och det en som duger också.

CALLE: Dä blir nån råd för mej å till slut. Roligt höra, vem det är. Jag blir så nyfiken, så.

BRITA: Nu slår du allt ungt plask ur hågen och tar an hennes bud. Då får du en människa som står i alla väder, och en som jag gillar. Ska du ha någon, så blir det hon.

CALLE: Ja, vilken hon, om jag får fråga.

BRITA: Greta själv.

CALLE (försagd): Greta själv, va säger ni. Skulle dä passa, dä! Nej nu skämtar ni väl. Jag kan släppa

en tand. Jag å Greta — — —. Greta skulle bli min fästmö. Är jag vaken?

Det där måste vi allt ta en funderare på. Greta och jag — — — Greta och jag.

BRITA: Nå, medan du funderar så följer du Greta med och får en kopp kaffe. Kom med in till far. Du Calle funderar på saken och så kommer du in och dricker hemkomning på Greta. (Båda gå ut).

CALLE: Skulle jag ta en halvgammal änka bara för det fallit mor så in. Åhnej. Inte ser hon så lastgammal ut och inte är hon så oäven heller, men ändå. Nej nu Calle snöar dä. Men hur dä är tycks dä vara med kvinnfolken som med gäddorna, dom ä på taget. I herrans namn, skall jag inte kunna få en trevlig flicka. Märkvärdigt att dä bara ska bära ur. Dä gick an för far som feck ta mor, dä ä värre för mej som ska ta en oskyld människa. Nej Calle, luft, luft. Det sätter sig i halsen alltihop. (Springer ut). (Om en stund kommer Calle in i sällskap med Anna. Calle ber Anna sätta sig.

CALLE: Hur mår du nu om dagarna, Anna?

ANNA (glättigt): Så bra så. Men tänk, vad matmor skulle säga om hon visste att jag sprang in här. Jag tog det som snarast var, för något måste man väl ta sig till när det är skottår. Har du förstått?

CALLE: Å vad du är snäll som tänkte på mej. Jag har annars ingen tur med det täcka könet, och lär väl inte ha dä nu heller. Du är så full i sjuttan så, om jag vore hälften. Du går väl och rotar hos alla grabbar, å sen gör du bara spetakel med dem. Dä ä flickornas sätt, dä. Men hör du Anna, du är ju för skadlig åt mej, men annars — — — vet du vad?

ANNA: Nu är dä skottår, nu är det flickornas tur att fria. Kom inte med några insinuationer, för dä duger inte. I år är det flickorna som har ordet i fråga om kärlek. Nu får du vänta tills du får höra något av från en sådan.

CALLE: Nå, fortsätt då. Jag är så nyfiken att höra vad du har på hjärtat, så dä tror du inte. (Flyttar sig närmare).

ANNA: Inga dumheter om jag får be. (Drar stolen litet ifrån). Inte vet du vad jag har för ärende. Jag vilje bara låna en bok av dej. Teaterpjäsen Värmländingarne, för se där står mycket om frieri och jag skall lära mig några termer om sådant. Kanske du har ett konversationslexikon också att låna mig.

CALLE: Hör du Anna, jag vet inte om jag vill. Vem skall du ut och slå för. För — — — — (Flera namn av publiken framdrages). Jag tänkte att — —

ANNA: Håll truten säger jag, annars så friar jag int nå. Dä är väl dä skojiga i hela spektaklet om man friade och finge ja.

CALLE Jo, dä får du av hela mitt hjärta.

ANNA: Tig, säger jag. Har jag sagt någe? Jag vill hälst ligga i med hela min kraft, annars går jag t någon annan. Nu vet du alltihop.

CALLE: Vad du är desperat. Ja, jag skall vara hård som en sten.

ANNA: Då tycker ag om däj. Men se om du är tillgjord då går jag.

CALLE: Ja du får gå. Dä finns nog andra flickor åt mej. Kanske att man blir sliten i stycken. Vem vet. Man är ingen dag säker. Lycka till Anna.

ANNA: Är det ditt fulla allvar, Calle? Då gråter jag.

CALLE: Jag skall avtorka din tår, om dä kommer någon.

ANNA: Du menar väl inte riktigt allvar, heller?

CALLE: Jo absolut, dä och mera till. Nu står du där vackert. Har du börjat gråta, än.

ANNA (gråtande): Kära älskade Calle, förlåt mej. Jag mente inte så illa, (springer upp och omfamnar honom inställsamt) du är väl inte så hård. Har jag sårat dig? Inte mente jag dä inte. Bliv inte ond på mig.

CALLE: Inte just ond, men bestämd. Vi kan väl vara vänner för det. En annan gång är du lagom pockande när du kommer.

ANNA: Vad jag kan vara yr och dum, om du får en puss är du inte snäll då heller?

CALLE (skrattande): Ja lär väl aldrig få någon av dej. (Reser sig). För resten skall du väl nå straff ha. Får jag bra många kanhända du mjukar upp mig.

ANNA: Nå Calle, vill du ändå ha mej? Jag var bra stygg nyss, men se det är så roligt att retas. Nu är du väl snäll. Du skall få pussarna en annan gång. Många, många pussar. (Omfamning).

(Under tiden kommer Greta och Brita in utan att de unga märka det. Båda göra grimaser. Brita springer fram).

BRITA (vredgat): Vad nu då Calle, är du från förståndet. Är då karlfasoner att omfamna en jäntslyna när du ändå skall ha Greta. Jag har sagt dä, å vet att du är mammans gosse om dä gäller. Ut med köksan och här har du Greta. Seså!

CALLE: Nu har bladet vänt sig, nu är jag Annas gosse. Dä hjälper varken vitlök, tvål eller fader vår.

GRETA: Jo, jag kunde just tro dä.

CALLE: Tro vad som helst. Ett är säkert och dä är att Anna och jag tar varann.

BRITA: Inte så länge jag lever. Kom ihåg dä. (Anna ser försagd ut).

CALLE (skrattande, sjunger med Annas hand i sin): Vill du ha mej, så vill jag ha dej, så ta vi varandra båda.

RIDÅN FALLER.

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, Borlänge

har å eget förlag utgivit följande
DRAMATISKA BÖCKER

Nyårs- och fredstablå, spelas av Gamla året, Nya året, Kärleken och två tomtar. Pris 20 öre.

Vid årsskiftet, Nyårstablå för två personer, jämte andra poem. 25 öre.

Lars Jonsa, hans käring och dotter. Bondpjäs i tre avdelningar för fem personer. 60 öre. Vid slutet av samma bok finnes införd en vacker Nyårstablå.

Tragediskådespelare mot sin vilja. Skämt i en avd. Pris 40 öre.

Sjömannens trolovade, spelas av sex personer. 35 öre.

Helge Humbugsbane. Sagospel i 2 avd. 20 öre, tre ex. 45 öre.

Barntablåer och sagospel. Pris 40 öre.

När Stulta-Nils skulle ha måg. Komedi i tre avd. Pris 50 öre.

Tvenne mindre dramatiska pjäser. Pris 25 öre.

Teateramatörernas nöjesskattkammare. Pris 50 öre.

Vers och prosa för fester och samkväm. Pris 65 öre.

Tvenne skildringar ur livet. Pris 35 öre. Denna bok innehåller två pjäser: "*Hon fick Axel ändå*" samt "*Svenssons Karl-Erik*".

I valet och kvalet. Drama i fyra avdelningar. 5:te uppl. 30 öre.

En kvinnolist. Sommarlustspel med sång och dans. Pris 40 öre.

Snåla Maja. Sorglustig nutidspjäsa för fyra personer. Pris 30 öre.

Allvar och skämtbitar för ungdom. Pris 50 öre.

Ett fasligt krångel. Skottårspjäsa. Spelas av två herrar och tre damer. 40 öre.

Olssons nya piga. Käringpladder och karlatal. Pris 20 öre.

Grosshandlarfamiljen. Komedi i 4 avdeln. 25 öre.

Skomakar-Kalle eller prästen. Dramatisk komedi med sång. 50 öre.

Svartsjuka och kärlek. Sorglustig komedi. Två avd. Pris 50 öre.

Besök hos doktorn. "*Sömnshjukan*" och "*Tandutdragningen*". Ett tillägg till *Doktor Bloms första mottagning* eller annars lämplig att skjuta in i liknande pjäs. Rätt komisk. Pris 25 öre.

Nyheter utkomna till Julen 1923.

Godbitar för underhåll å ungdomens afton. Pris 1 krona. Boken innehåller: Poem, landsmål, växelsånger, humoristiska föreläsningar, en trevlig teaterpjäs med titel: **En stackars friare**, samt en ny tilltalande nyårstablå.

Av Teateramatör-pjäsaer ha utkommit:

När svärmor kom. 1 herre och 2 damer. Pris 50 öre.

Mammas gosse. Lämplig som skottårspjäsa 8 pers., 60 öre.

Alldeles som man tar det. Skämt i en akt för 3 h. och 3 d. Pris 50 öre.

Mot insändande av likvid, antingen i frimärken eller postanvisning, sändas böckerna fraktfritt. *Skriv tydlig adress.*

